

MARDİN ŞAHMARAN
KADIN PLATFORMU'NUN
KURULUŞ. GÜNLÜĞÜ

“Eylem, bütün belirsizlikleriyle, bize sürekli bir şeyi hatırlatıyor –insan ölmek zorundadır, ama insan ölmek için doğmaz, insan yeni bir şeye başlamak için doğar.”

Hannah Arendt

Aslında her şey, tam da umudun tükendiğinin düşünüldüğü bir dönemde, mücadelenin asla bitmediği ve direngenliğin sürekli filizlendiği Mezopotamya Ovası'nda başlamıştı. Yani umudumuzun bittiği, inadımızın başladığı yerde... Tüm olumsuzluklara rağmen, bedenimizin, baharın yavaş yavaş gelişiyiyle birlikte en küçük zerresine kadar umutla doluğu bir zamandı. Yine Kürt illerine operasyonlar olmuş; birçok arkadaşımız gözaltına alınmış, halkın iradesi gasp edilerek belediyelere haksız ve hukuksuz bir şekilde kayyumlar atanmış; eş başkanların ve belediye meclis üyelerinin büyük bir kısmı tutuklanmış; birçok arkadaşımız ihraç edilmiş, kalanlar da sürgün edilerek her türlü mobbinge maruz bırakılmış ve kayyumlar tarafından kadın kurumlarının tamamı kapatılmıştı.

Korkusuzduk, çünkü haklıydık

Yapılan haksızlıkları kabul etmeyip alanlara döküldüğümüzde de gözaltılar yapılıyordu ya da hakkımızda sayısız davalar açılıyordu. Öyle ki bu davalar artık trajikomik bir hal almıştı. Sürekli adliyenin önünde ya da çocukları için endişeli olan ailelerin yanındaydık. Bir taraftan ailelere moral vermeye bir taraftan da kendi moralimizi yüksek tutmaya çalışıyorduk. Çünkü hepimiz çok yorulmuştuk aslında ve bu yorgunluk fiziksel değil, zihinsel bir yorgunluktu. Ailelerin yanındayken sürekli onlara “Bu haksızlık ve hukuksuzluklar bitecek, arkadaşlarımızı sevgiyle kucaklayacağız, siz kaygılanmayın.” diyorduk. Aileler de bizlere sarılıyor, bizi yüreklerine basıyordu. Bezen gidemediğimizde kaygıyla arayıp ‘Sizde bir şey olmadı değil mi? Gelmediniz.’ diyorlardı. Aslında, bu bize çok daha fazla sorumluluk yüklüyor ve güç de veriyordu. Ailelerin duruşu da netti; evlatlarımız haklı yolda mücadele yürütüyorlar, haksızlıklara boyun eğmediler ve eğmeyecekler; bu haksızlık tabi ki sona erecek diyorlardı. Açıkçası bu duruş bizlere daha fazla mücadele azmi yaşıtıyordu. Evet, bizde de bir yorgunluk vardı ama bu yorgunluğu dile getiremiyorduk. Çünkü birbirimize güç ve enerji vermemiz gerekiyordu.

Bir taraftan atom karınca gibi koşturuyor, diğer taraftan da bize açılan davalar ile uğraşıyorduk. Aslında hakkımızda dava açılmasına alışmıştık ve doğrusu bu durumu çok da umursamıyorduk; çünkü üzerimizde haklı olmanın verdiği bir korkusuzluk vardı ve yapılanların da haksız ve hukuksuz uygulamalar olduğunu çok iyi biliyorduk. Sistem saldırdıkça saldırıyor biz de hiçbir şekilde mücadele etmekten vazgeçmiyorduk. Onlar bize karşı yaptıkları haksızlıklardan, biz de onurluca direnmekten asla vazgeçmedik. Sonuçta kolektif mücadelenin verdiği bir haklılık vardı. Hep birlikte hareket ediyor ve birbirimiz asla yalnız bırakmıyorduk. Hani ‘karanlık dönemlerde, birlikte yol yürüdüğümüz yoldaşlarımızın önemini daha iyi anlarız’ derler ya. Aslında yaşadığımız tam da buydu. Birbirimizden o kadar çok şey öğreniyorduk ki, sorunlar bizi ne kadar derinden sarsa da bunları yoldaşlarımızla konuştuğumuzda, tartıştığımızda bu sorunların hep birlikte üstesinden geleceğimizi görüyorduk. Sanırım yoldaşlığın en güzel yanı da buydu.

Topraklarımıza korku iklimini yaymak için her türlü stratejinin devrede olduğunu farkındaydık. Fakat bu kadar olaya rağmen, arkadaşlarla oturduğumuzda, uygulamalara gülüp bu uygulamaların saçmalıklarını anlatmaktan da kendimizi alamıyorduk. Sanki iktidar karşımızda oturmuş ve biz de “Ne yaparsanız yapın, biz asla vazgeçmeyeceğiz; çünkü, bu korkular artık bize işlemiyor.” diyorduk. Aslında, ne demek istediğimizi, tüm baskılara rağmen alanları terk etmeyerek sisteme fazlasıyla anlatıyorduk. Ama yine de kendi içimizde de illaki çözümlenmesini yapmamız gerekiyordu. Çünkü çözümlenme önemliydi ve olmadan olmazdı 😊

Yine yoldaşlarla oturmuş, Mezopotamya manzarasına karşı asilik kokan kaçak çaylarımızı yudumlarken ne yapabileceğimizi ve ne yapmamız gerektiğini konuşuyorduk. Yoğun ve uzun süren çözümleme ve değerlendirmelerden sonra, kadınların kolektif mücadelesinin devam etmesi gerektiğini ve bu bağlamda bir kadın platformunun kurulması gerektiği sonucuna vardık. İsmi de kadın mücadelesinin her yerde var olması gerektiği bilinciyle, kadın mücadelesinde önemli bir figür ve mücadele geleneği olan ve Mardin'deki herkesin evinde bir şekilde resminin olduğu 'Şahmaran'dan esinlenmeliydi ve Mardin Şahmaran Kadın Platformu olmalıydı. Şifa veren, bereket getiren ve mücadelesiyle hepimizi umutlandıran Şahmaran, erkek egemenliğin yazdığı birçok kitapta, kötülüğü getiren hikâyelerle bezense de biz kadınlar gerçeği çok iyi biliyorduk. Her ne kadar farklı fikirler olsa da bizler Şahmaran hikayesinin geçtiği yerin kesinlikle Mardin olduğuna inanıyoruz. Bunu polemik olsun diye söylemiyorum tabi ki 😊

Umutsuzluğu ve umudu aynı anda taşıdık

Platformu kurma kararını aldıktan sonra, hızlıca çalışmalara başladık. Olumlu düşünenler kadar, olumsuz düşünenlerin sayısı da az değildi. Yayılan korku ikliminden dolayı, platformun uzun süreli devam edemeyeceği ve kısa sürede dağılacağı konusunda bazı arkadaşlarda endişe ve korku hakimdi. Fakat, her şeye rağmen, kararlıydık. Bol bol toplantı alıyor, bütün kadınların fikirlerini dinliyor, planlamalar çıkarıyor, tartışmalar yürütüyor ve kadınları platforma davet ediyorduk. Kimi zaman umutsuzluğa kapılıyor, kimi zaman da baharda açan çiçekler gibi heyecanlanıyorduk. Toplantılarımızın sayısı artıkça olumlu hava da dalga dalga büyüyordu.

Sistemin, kadınları mücadelesizleştirmek için bütün kadın kurumlarına saldırdığına, dolayısıyla platformun kurulmasıyla daha fazla saldırılarına dair yorumlar da geliyordu. Ancak, ilk zamanlardaki olumsuz fikirler, toplantılara katılan kadınları sayısının artmasıyla ve kadınları mücadeleye ikna etmeye yönelik çalışmalarla azalmaya başlamıştı. Kadınlar artık şunda nettiler: Evet, saldırı olacak ama, hep birlikte hareket edeceğiz ve ne olursa olsun bizi dört duvara kapatamayacaklar; bizi yalnızlaştıramayacaklar ve aramızdaki bağı söküp alamayacaklar. “Biz kadınlar, toplumun lokomotif gücüyüz, bizi pasifleştiremeyecekler” düşüncesi oldukça yaygınlaşmıştı. Bu süreçte aramıza yeni arkadaşlar da katılmıştı ve bu bize daha fazla güç veriyordu. Yeni katılan arkadaşlar bizden çok daha heyecanlıydılar. Heyecanları olumsuz düşünen birçok arkadaşında fikirlerinin değişmesine de neden olmuştu. Bu kadar baskıya rağmen, daha da çoğalıyor ve güçleniyorduk. Bu da kolektif bir şekilde hareket etmenin doğurduğu bir sonuçtu. Birbirimizi görmek ve ortak hareket etmek yaydıkları korku iklimini de alaşağı ediyordu ki bu durum bize daha fazla enerji veriyordu.

Toplantılarda yapılan konuşmalarda, birçok kadın yapılan haksızlıkları anlatıyor ve “Evet, tedirginiz ama bu şekilde oturup bekleyemeyiz, kurumlarımızı bin bir emekle tırnaklarımızla kurduk, onlar kapattılar diye biz köşemize çekilmeyeceğiz, hep birlikte mücadelemizi yürütmeye devam edeceğiz ve bu yüzden bu platformu oluşturmak şart oldu” diyorlardı. Bu hepimizi daha da umutlandırmıştı. Artık, kararlıydık ve geri dönüşü yoktu. Platformumuzu deklare edecektik. Kadınlar sistemin açtığı kurumlara artık güven duymuyordu ve kadınların başvuracağı, destek alabileceği bir kurum ya da alan neredeyse kalmamıştı. Biz kadınlar bu duruma göz yumamazdık kadınların güvenle gelip konuşabilecekleri güç alabilecekleri alanların olması gerekiyordu.

Bütün kadınlar, harıl harıl çalışmaya başlamıştı. İlk olarak deklarasyon metnimizi hazırladık. Tarih ve zaman lehimize işliyordu. En güzeli de bu çalışmaların bahara, mart ayının başlangıcına denk gelmesiydi. Çalışmalarımızı bitirip, platformu 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü’nde ilan etme kararı aldık ve bu bizi daha da heyecanlandırıyor ve umutlandırıyor. Birçok ildeki kadın kurumlarına bilgi vererek ve davetiye göndererek çalışmalarımızı hızlandırdık. Hızlıca bir panel organize ettik ve platformu, panelin açılışında deklare etme kararı verdik. İlk konuklarımız Ayşe Gökhan ve Esra Mungan oldu. Ayşe Gökhan’ı arayıp davet ettiğimizde çok umutlanmıştı. ‘Tabi ki gelirim, bir ihtiyacınız varsa, erken gelip destek de olurum.’ demişti. Ayşe, ömrünü kadın mücadelesine adanmış, tüm baskı ve zora rağmen mücadeleden asla kopmamış bir arkadaşımız. Ne yazık ki şu an cezaevinde. Ama, biliyoruz ki Ayşe içerde de dışarda da hep mücadeleyi büyüten ve asla pes etmeyen bir kadındır ve kısa zamanda aramızda olacaktır. Esra’yı aradığımızda, Esra da çok mutlu olmuş ve ‘Sizin için ne yapmam gerekiyorsa yapmaya hazırım.’ demişti. Esra arkadaşımız, ‘Bu suça ortak olmayacağım.’ diyerek barış bildirisine imza atan ve bundan dolayı tutuklanan bir barış akademisyeniydi ve çıktuktan sonra da bir adım geri atmamıştı. İki kadın arkadaşımızın da emeği büyüktür.

Bu deneyim bana ne gösterdi?

Heyecan ve umutla çalışmalarımızı sürdürmeye devam ettik. Pankartımızı hazırladık. Panelin yapılacağı salonda, şarkılar, türküler, halaylar ve zılgıtlarla dövizlerimizi hazırlıyor ve duvarlara asıyorduk. Bir kısmını da taşımak için ayırdık. Hepimiz kadınlar için yapacağımız güzel şeylere odaklanmıştık ve bundan dolayı çok ama çok mutluyduk. Paneli yaptıktan sonra da şehir merkezinde yer alan Karayolu Parkı'na yürüyüş yapma kararı aldık.

En sonunda, 8 Mart gelip çatmıştı. Hepimiz geleneksel kıyafetlerimiz giyip, Mardin KESK Şubeler Platformu binasına doğru yola koyulduk. Doğrusunu söylemek gerekirse , o gün sabaha kadar uyuyamamış ve sabahın ilk ışıklarında kalkıp gitmiştim. Geldiğimde, birçok arkadaşın benim gibi heyecandan uyuyamadığını ve benden de erken gelip kapıda beklediklerini gördüm. Bu sabırsız ve heyecanlı bekleyiş, elbette ki beni daha da umutlandırmıştı. Her zamanki gibi, ' hoş geldiniz partisi' düzenlemişçesine, polisler karşıladı bizi. Yüzlercesi KESK binasının çevresini sarmış, kapının önünü de hınca hınç doldurmuştu. Sormaya başladılar "Bu günkü etkinliğiniz ne? Amacınız ne? Ne yapacaksınız? Panelin konusu ne? Bugün neyi deklare edeceksiniz?", "Platform gibi bir oluşumdan bahsetmişsiniz, bu platformun amacı ne?"... Soruların ardı arkası kesilmiyordu. Biz de cevaplarımızı verip hızlıca içeriye geçtik. Polisler içeriye geçmeye çalışınca, 'Kurumun içine giremezsiniz, asıl sizin amacınız ne?' diyerek girişlerini engelledik. Hiç unutmuyorum; bir polis 'Eğer yürürseniz, hepinizi alırım.' diye bağırdı. Biz de "Alırsanız alın, hiç yapmadığınız bir şey sanki? Biz yürümeye kararlıyız." diyerek kuruma geçtik

Hiçbir şey, o günkü heyecanımıza gölge düşüremezdi. Konuklarımız ve misafirlerimiz gelmişti ve fazlasıyla kalabalıktık. O kalabalığı görünce, aslında, mücadelenin, ne olursa olsun asla bitmeyeceğine ve sistemin tüm gözaltı ve baskılarına rağmen kadınların asla geri adım atmayacağına bir daha tanık olmuşum. 21 yy. kadın yüzyılı olacağına, erkek egemen sistemlerin iktidarlarını kadınların alaşağı edeceğine artık emindim ve bu beni daha da güçlendirmişti. Panelimiz, platformun kuruluşunun deklare edilmesiyle başladı. Metni ben okumuştum. Hiç bu kadar heyecanlandığımı hatırlamıyorum. Bir taraftan bütün vücudum titriyordu, bir taraftan da heyecanımın sesime yansımaması için kendimi kontrol etmeye çalışıyordum. Sonrasında, zılgıtlarla panelimize başladık. Ayşe ve Esra sunumlarını yaptılar. Gelen kadınlarla bol bol konuşarak, büyük bir coşkuyla ve halaylarla panelimizi bitirdik. Sonra da yürüyüş için dışarıya çıkmaya çalıştığımızda, polislerin ördüğü duvara takılı kaldık. Polisler yürüyüşe engel oldular. Ama, biz de tüm engellemelere ve itiş kakışa rağmen, yolda slogan ata ata 8 Mart'ı tamamladık. Sonrasında da çalışmalarımız yoğun bir şekilde devam etti. Birçok dernekle ve platformla Türkiye'nin birçok yerinde ortaklaşa çalışma yürütüyoruz. Mardin Şahmaran Kadın Platformu'nun hayatımda çok önemli bir yeri var. Çünkü tam da "kurumlarımız kapandı, artık nasıl mücadele edeceğiz?" dediğimiz noktada platform oluştu.

Tüm saldırılara rağmen, platformu kurmuş olmamız, aslında mücadele etmenin hep bir yönteminin olduğunu, kolektif mücadelenin korku iklimini nasıl alaşağı ettiğini ve örgütlü mücadelenin ne kadar önemli olduğunu bana bir kez daha göstermiş oldu. Dahası, kadınların örgütlü olmaları durumunda, hiçbir şeyin kadınlara bir adım geri attırmayacağını daha iyi görmeme neden oldu. Aslında kadınlar için umutsuzluk yoktur; sadece yöntem için hep birlikte fikir çatışmasının doğuracağı güzel sonuçlar vardır. Faşizm ne diyor; ilk olarak kadınlara saldır, böl ve parçala diyor, ama biz kadınlar da örgütlü ve kolektif mücadelenin ne kadar önemli olduğunu çok iyi biliyor ve bunun için birbirimizi bırakmıyor, birbirimize sarılıyor ve örgütlülüğümüzü büyütüyoruz. Amacımız, demokratik, ekolojik, eşit ve özgür bir yaşamı örmektir. Kürt kadın mücadelesinin, 'JİN, JÎYAN, AZADÎ' felsefesiyle tüm dünyaya umut olması ve dünyanın her yerinden kadın örgütlerinin ortak paydada birleşmesi, bize, 21. yüzyılın kadın yüzyılı olacağını gösteriyor.

